

sker i Almindelighed ere stillede med Hensyn til deres Interesser.

Vor Drøm om Lykke udmaler sig i Reglen kun det, der ligesom skal lægge den sidste Forgyldning over Livet, sætte Kransen paa Bygningen. Den, der blot drømmer om Rigdom eller en sikret økonomisk Eksistens, beskyldte vi for at have et grovt Naturel, og ligeledes se vi i den en plump Natur, som i Besiddelse af Formue ikke finder andet end Midlet til at spise og drikke godt, sove i bløde Senge o. dsl. kort sagt blot drømmer om en rigelig og forfinet Tilfredsstillelse af Livets første Fornødenheder. Derimod betegne vi den som en ideelt anlagt Natur, der længes efter et Liv, som sætter ham i Stand til at nyde eller selv dyrke Kunst og Videnskab, som tillader ham at støtte sine Medmennesker, lindre deres Lidelser og forhøje deres Velvære. Det er ved disse ideelle Sider af vort Liv, vi dvæle, naar vi udmale os vor Fremtids Lykke. Men fordi vi særlig dvæle ved dem, maa vi ikke tro, at det materielle har mistet sin Betydning; den der ikke formaar at tilfredsstille sin egen Hunger, evner kun vanskeligt at tænke paa at tilfredsstille andres. Det er muligt for den enkelte i givent Tilfælde at vise Forsagelse; men Menneskeslægtens Udvikling beror ikke paa den enkeltes Evne til at forsage, tvært imod bygger den paa hans Evne til at sikre sig Tilfredsstillelsen af Livets første Fornødenheder. Samfundets Opgave er ikke at lære den enkelte Forsagelse, men at sikre ham Besiddelsen af hvad han erhverver og at lette ham Erhvervelsen. Kun hvor mange føle sig sikre i Besiddelsen, udvikler sig Hjælpsomheden over for andre. En lurende Frygt for selv at komme til at mangle vil bestandig bidrage til at indsnævre Menneskenes Hjerter — man stemple nu dette som en Lavhed ved vor Natur eller ikke. Ædle Mennesker kunne længere og virksommere bekæmpe denne Frygts Indflydelse end andre; men ogsaa for deres Evne er der Grænse, og desuden er et ædelt Menneske netop kun ædelt, fordi han er en Undtagelse. Lovgiveren tør i alt Fald ikke forudsætte andet, end at Menneskene som Regel kun kunne leve ideelt, naar deres materielle Eksistens har et sikkert Grundlag, og paa at fjerne alt, hvad der truer denne, maa derfor hans fornemste Bestræbelse gaa ud.

Det gjælder os, som det gjalt vore halvdyriske Stamfædre,